

HVIS VÆGGENE KUNNE TALE

KIM JØRGENSEN

**HVIS VÆGGENE
KUNNE TALE**

mellemsgaard

Hvis væggene kunne tale

© 2017 Kim Jørgensen og Forlaget mellemgaard

Sat med Adobe Garamond Pro og Lucida Sans

Forlagsredaktør: Jonas Dinesen

Grafisk produktion: KWG Design, Odense

Grafiker: Katrine Hestvang Risager Skaaning

1. udgave, 1. oplag

ISBN 978-87-7190-669-1

*Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner eller virksomheder,
der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer,
der er nævnt i aftalen.*

www.mellemgaard.dk

Prolog

1968

”Kære Inge, hvis jeg nogensinde skulle gå bort ...” Allerede inden Ejner Vindslev havde skrevet ordene, vidste han, at det lød forkert. Selvfølgelig ville han gå bort på et tidspunkt, og sikkert længe før Inge, for hun var ti år yngre end han selv. Han lænede sig tilbage i den gamle, stive kontorstol og smagte på ordene, mens han spekulerede over, hvordan han skulle omformulere dem.

Forsigtigt placerede han hænderne på skriveklappen på den gamle sekretær i mahogni, som var gået i arv, siden en ane anskaffede den i begyndelsen af 1800-tallet. Møblet var symbol på en lang periode med stabilitet, som han måtte erkende, at han nu var i færd med at bryde. Havde hans forfædre kunnet betragte ham nu, ville de have gjort det med foragt.

Han tog arket, krøllede det sammen og smed det i papirkurven. ”Kære Inge, hvis noget skulle tilstøde mig ...” skrev han på et nyt stykke papir med den smukke, sirlige skråskrift, som han havde lært i skolen. Det lød bedre nu, men da han skulle fortsætte sætningen med sin Parker-kuglepen, nægtede hans hånd at nedfælde

flere ord på papiret. Måske var det også en dum idé at skrive til Inge. Om et par uger ville hun komme hjem fra mosteren i Jylland sammen med deres lille søn, og så kunne han fortælle hende det hele ansigt til ansigt. Men ville han nu være der på det tidspunkt?

Han lagde kuglepennen fra sig et øjeblik, mens hans tanker kredsede om, hvorfor det var gået så galt. I mange år havde han haft en betroet stilling som regnskabschef i det hæderkronede advokatfirma Sparring, Holck & Plum. Økonomien i firmaet havde haft en blændende udvikling samtidig med, at hans private regnskab havde vist dundrende underskud. Et par uheldige investeringer og lidt spil havde sat sine spor. Men aldrig havde han skænket det en tanke at bedrage firmaet. Det vil sige ikke før den skæbnesvangre tirsdag i april, hvor han en sen aften befandt sig helt alene på kontoret dybt begravet i regnskaberne, blot to dage før revisorerne ankomst. Han var langt borte rent mentalt, da det pludselig gik op for ham, at nogen bankede på døren. Først tænkte han på at lade som ingenting. Kontoret havde jo lukket for længst. Men så kom han i tanke om, at han havde lavet en aftale.

Manden, han så stå i døråbningen, da han åbnede, var ved at ryste vandet af en lang, sort paraply i ly af udhænget over hoveddøren. Det tætklippede hår var gråt i siderne, og de store dybblå øjne var gemt bag et tykt brillestel.

”Hvis det bliver meget værre, er det skybrud,” sagde manden tørt.

Skybrud? Vindslev havde slet ikke bemærket, det var begyndt at regne.

”Kom indenfor i tørvejret, hr. Madsen. For jeg går ud fra, at det er hr. Madsen?” Han bød hr. Madsen en kop kaffe, som han venligt afslog.

”Jeg skal ikke forstyrre Dem. De fortalte mig jo, at De havde travlt.”

”Ja, regnskaberne skal jo afsluttes, men de kan vel nok vente fem minutter.” Han satte sig bag skrivebordet.

Manden stak sin hånd ned i frakkelommen og fremtryllede en foret kuvert, som han rakte Vindslev.

”Der er præcis de 10.000 kroner, jeg skylder Deres firma. Og så beklager jeg, at min bogholder overså betalingsterminen. Jeg bryder mig ikke om at blive stemplet som en dårlig betaler.”

”De har altid været meget pligtopfyldende. Ingen betvivler Deres betalingssevne. Nu skal jeg skrive en kvittering.”

”Ja, tak,” sagde Madsen og sank ned i en slidt gæstestol i læder. ”Måske skulle jeg alligevel tage kaffen. Men kun en halv kop. Jeg er sent på den, og min kone ved ikke, jeg har et ærinde her.”

Vindslev åbnede en skuffe og fremdrog et krus, som han fyldte efter Madsens specifikation.

”Så der er altså ingen, der ved, at De er her?” Da han havde udtalt ordene, syntes han selv, spørgsmålet lød dumt. Efter disse ord spruttede Madsen af latter og var ved at få kaffen galt i halsen.”

De kunne slå mig ihjel, uden at nogen ville opdage det.”

Vindslev sendte Madsen et uskyldigt smil.

”Ja, det kunne jeg vel ... og beholde pengene selv!” Endnu mens ordene flød ud af hans mund, løb det koldt ned ad ryggen på ham. Hvorfor havde han nu også sagt det?

Der syntes at gå en evighed, før samtalen skiftede spor. Men heldigvis havde Madsen andre emner til debat, og da de sagde farvel til hinanden, var det efter en længerevarende diskussion om de folkevalgte.

Da Madsen var gået, satte han sig træt ned i kontorstolen og skævede til det store ur, der hang over døren til hans kontor. Dyrebartid var spildt på at høre på Madsens ævl. Måske var det på tide at gå hjem nu, så han kunne være frisk dagen efter. Han havde lige taget en mundfuld kaffe, da han fik øje på kvitteringen, som Madsen

havde glemte. Han udstødte en ed, rejste sig og gik hen mod vinduet, hvor han så, at Madsen netop var kommet over på den modsatte side af gaden. Her gik han et par skridt, da han pludselig standsede op og vendte sig om, som om han var kommet i tanker om noget.

Vindslev skulle til at gå hen til skrivebordet for at hente kvitteringen, da det gik op for ham, at Madsen fuldstændig havde overset den Volvo Amazon, der kom drønende imod ham. I lyset fra gadelygten så han Madsens skrækslagne ansigt, da fejltagelsen gik op for ham. Først hørte Vindslev hvinende bremses, og dernæst så han Madsens krop blive kastet op i luften og lande flere meter længere henne.

Flere forbipasserende var straks henne ved Madsen. En kraftig mand bøjede sig undersøgende ned over Madsen. Så vendte han sig mod den stakkels, uskyldige fører, der var steget ud af bilen. Han rystede opgivende på hovedet, og føreren bankede i frustration hænderne mod døren.

Vindslev var ligbleg i ansigtet. Der var intet, han kunne gøre for Madsen. Han gik hen og satte sig i skrivebordsstolen og tog kvitteringen op. ”Hermed bekræftes modtagelsen af kontant kroner 10.000 til udligning af mellemværende med Madsen & Sønner,” stod der. Ved siden af firmastemplet havde Vindslev placeret sin underskrift.

Synet af Madsen på vej mod sit endeligt ville uden tvivl brænde-mærke hans nethinde. Men han var også opmærksom på to sætninger, der var blevet sagt:

”Så der er altså ingen, der ved, at De er her?”

”De kunne slå mig ihjel, uden at nogen ville opdage det.”

Mens tankerne myldrede i hans sind, ænsede han knap nok sirenerne, der steg i intensitet. Han åbnede en skrivebordsskuffe og tog kuverten frem, som Madsen havde givet ham. Med den i hånden gik han hen til vinduet, hvor han så politi og ambulancefolk på den anden side af gaden. Af gode grunde havde ingen travlt med at hjælpe den stakkels Madsen.

Så gik han hen til skrivebordet igen, rev kvitteringen i et uendeligt antal stykker og smed stumperne i papirkurven. Derefter tog han kuverten og lagde den i lommen på jakken, der hang på en bøjle bag døren.

På vej hjem i bilen var det gået op for ham, at han havde overskredet en farlig grænse. Havde han ikke beholdt pengene, ville de være gået ind i regnskabet, og han kunne fortælle den fulde sandhed om, hvad der var sket. Men nu var han tvunget til at lyve, og hvor der kun eksisterede én version af sandheden, var der mange mulige versioner af løggen. Sandheden var, at Madsen var kommet forbi med 10.000 kroner, men det kunne han jo ikke fortælle. Det var åbenlyst. Men havde Madsen ringet og sagt, at han ville komme forbi med pengene eller ej? Det skulle han nu tage stilling til. Ja, hvad var der egentlig foregået i hans version af løggen? Sandheden ville altid kunne bestå enhver prøve, men kun den bedste løgn ville komme i nærheden.

Ok, Madsen havde ringet og sagt, han ville komme med sit tilgodehavende, men han var aldrig dukket op. Og ja, han havde hørt ambulancen og politiet, men han havde ikke forestillet sig en sammenhæng mellem det og Madsen. Det betød jo så, at han måtte ringe dagen efter og spørge efter Madsen for at få at vide, hvorfor han ikke havde overholdt sin aftale. I bund og grund var det jo såre enkelt. Han skulle blot se bort fra, at Madsen havde været der, og reagere derefter. Det var da til at håndtere, troede han.

Virkeligheden viste sig at være anderledes. Da han ringede til Madsens firma dagen efter, var det hans søn, der tog telefonen. Han havde grædt over det pludselige tab af faren, og Vindslev måtte spille sjælesørger. Men da han endelig lagde røret, måtte han også agere på sit firmas vegne. Madsens firma havde været personligt ejet, og det betød, at kravet på de 10.000 kroner skulle sendes til dødsboet. Vindslev havde bedt sin assistent ordne formaliteterne.

I flere uger hørte han ikke noget, men en dag dukkede Madsens søn op. Han var meget ophidset. Vindslevs assistent forsøgte at få ham til at dæmpe sig, men han ignorerede hende og stod pludselig i døråbningen til hans kontor.

”Fru Jørgensen, lad bare den unge mand komme ind,” sagde han fattet. Han gav tegn til, at sønnen skulle sætte sig ned. ”Er der noget, jeg kan hjælpe med?”

Madsens søn demonstrerede sin vrede ved at blive stående.

”De er en ...” begyndte han og holdt en kunstpause for at understrege de næste ord, ”... en forbryder!”

”En forbryder?” udbrød Vindslev overrasket. ”Meget har folk kaldt mig, men det er første gang, nogen kalder mig en forbryder. Det må De forklare nærmere.”

”Den aften, min far døde, tog han 10.000 kroner fra pengeskabet og gik herhen på kontoret for at betale en regning. Og han må have været her, for da han blev undersøgt, efter han var død, var der ingen penge.”

”Jeg beklager Deres fars død, men jeg forsikrer Dem, at han aldrig dukkede op.”

”De skal ikke forsikre mig om noget som helst. Deres forsikringer er intet værd! Både jeg og politiet er sikre i vores sag.”

Politiet? Hvad mente manden dog?

”Ser De, politiet har et vidne, der så min far banke på døren til kontoret og blive lukket ind.”

Den var værre. Nogen havde set Madsen senior. Hvorfor havde han ikke tænkt den tanke, at der var vidner?

”Er De sikker på, at De ikke vil sætte Dem ned og nyde en kop kaffe? Fru Jørgensens kaffe er fantastisk,” sagde han og kunne bide tungen af sig selv for den sætning, men han havde brug for hvert et sekund, han kunne få.

”Behold De Deres kaffe selv. De får brug for den, når De får besøg af politiet.”

”Åh, nu kommer jeg i tanke om noget. Den aften kom en af mine bekendte forbi med nogle golfkøller, han havde lånt af mig. Han kunne godt minde om Deres far i statur.” Havde han dog bare ikke sagt det! Ganske vist havde han et sæt golfkøller derhjemme, men de var fra hans fars tid, og kun en uvidende amatør ville låne dem. Og hvem kendte han for øvrigt i sin bekendtskabskreds, som spillede golf? Det måtte han tænke nærmere over; Madsens søn ville vel næppe spørge nu. Pludselig gik det op for ham, at han ikke havde set Madsen, før han kom den dag med pengene. Hvordan kunne han vide, hvordan hans statur var? Åh ja, han havde set ham i avisen i fuld figur i anledning af hans firmas 40 års jubilæum. Billedet havde været meget tydeligt, og hr. Madsen havde set fabelagtig ud i sin mørke habit. Ja, det var derfra, han vidste det.

”Jeg tror ikke på Dem, hr. Vindslev. De er en snyder og bedrager!”

Åh, ja, tænkte Vindslev. Der var en lille detalje, som Madsens søn ikke var opmærksom på. Hvordan skulle han nævne den uden at gøre sønnen gal?

”Hør, hr. Madsen. Deres far var en mand med orden i sagerne. Det gjorde, at vores mangeårige samarbejde med Deres fars firma fungerede gnidningsløst. Hvis – og bemærk, jeg siger hvis – han havde været her den aften, ville han helt sikkert have sørget for at få en kvittering på betaling af beløbet. Fandt man en sådan kvittering på Deres far?”

Madsens søn stirrede med foragt på Vindslev.

”De kan sige, hvad De vil, men jeg ved, hvad De har gjort. Og De skal nok blive straffet for det.” Med de ord vendte han sig om og forlod kontoret.

Vindslev rejste sig for at hente en tiltrængt kop kaffe. I døråbningen til kontoret mødte han sin chef, Herkules Sparring.

”Jeg overhørte samtalen,” sagde han. Den høje mand med den skaldede isse og en bemærkelsesværdig kroget næse så alvorligt på Vindslev. ”Madsens død er kommet som et chok for den unge mand. Nu står han helt alene med forretningen. Det er ikke noget

under, han er forvirret. Men han har ingen grund til at komme med beskyldninger mod Dem. De skal vide, at jeg står fuldstændig bag Dem. En ærlig mand som Dem skal man lede længe efter.” Uden at vente på en reaktion fra Vindslev klaskede Sparring ham hjerteligt på skulderen, vendte sig om og gik. Da Vindslev endelig nåede ud i køkkenet, besluttede han sig for at tage en hel kande kaffe med sig ind på kontoret.

14 dage senere blev Vindslev afbrudt i sine regnskaber af en let banken på døren. Det var Madsens søn, og også denne gang var han flankeret af Fru Jørgensen. Hun så dog ikke beklemt ud ved situationen denne gang, og sønnen formåede at præstere et smil, så man kunne se, at den ene fortand i undermundten var af ædelt metal. I hånden holdt han et indkøbsnet med reklame for Madsen & Søn.

”Sæt Dem ned,” sagde Vindslev nervøst, og minsandten om den unge mand ikke tog imod tilbuddet. Han afslog dog høfligt en kop kaffe, og efter nogle sekunders fælles tavshed trak han en flaske med ravgult indhold op af posen og stillede den på bordet.

”Jeg håber, De kan lide whisky, hr. Vindslev.”

”Ja, naturligvis. Men hvorfor ...”

”Jo, ser De. Jeg beder Dem tage imod min uforbeholdne undskyldning. Jeg har talt med politiet, og jeg er bange for, at jeg har begået en frygtelig fejltagelse, da jeg kom med ubegrundede beskyldninger over for Dem.”

”Lad os dog glemme alt om det,” sagde Vindslev og lænede sig noget mere afslappet tilbage i sædet. ”De var tydeligvis mærket af sorgen over Deres far. Men fortæl mig, hvorfor De er kommet på andre tanker.”

”Jo, politiet og jeg har ved fælles hjælp fundet ud af forklaringen på de forsvundne penge.”

”Jaså... ” *Kom dog til sagen.*

”Da min far blev påkørt, var der flere, der forsøgte at hjælpe. Blandt dem var en person, der kontrollerede min fars puls og konstaterede, at han var død. Han forsvandt dog hurtigt fra stedet, har vidner fortalt, og det viste sig, at han ikke var nogen barmhjertig samaritan. For sammen med ham forsvandt min fars Rolex ur og uden tvivl også kuverten med de 10.000 kroner. Han er efterlyst, men det er omsonst. Ingen så mandens ansigt tydeligt, da hans kasket var trukket godt ned i panden. Og for øvrigt blev min far dræbt, da han var på vej over *til* kontoret og ikke *fra* kontoret. Jeg kan ikke udtrykke, hvor ked jeg er over at have beskyldt Dem for at være en gemen forbryder.”

Vindslev var målløs, og han vidste ikke, hvad han skulle sige. Den efterfølgende samtale blev ikke lang og mindeværdig, men Vindslev kunne dog huske, at Madsen Junior havde haft en enkelt tåre i det ene øje, da han fangede Vindslevs blik og mumlede ordet ”Undskyld”.

Da Madsens søn havde forladt kontoret, skyndte Vindslev sig hen og lukkede døren. Fra sin plads bag det tunge skrivebord stirrede han længe på flasken med whisky. Så åbnede han en skrivebords-skuffe og tog et glas i slebet krystal.

Da han tog det første drag af whiskyen, mærkede han en snert af dårlig samvittighed. Et øjeblik fik han lyst til at løbe efter Madsens søn og bekende sin synd, men det kom han hurtigt fra. Efter den anden og tredje genstand ændredes hans humør sig bemærkelsesværdigt. Han følte en utrolig lettelse og måtte tage sig i at grine højlydt. Hold da op. Verden lå åben for hans fødder!

Episoden blev startskuddet til, at han pludselig så nye muligheder i sit arbejde. For hvem anden end han havde enefuldmagt til klientkontiene? En opgørelse, han lavede, viste, at der altid var minimum en million kroner på klientkontiene. Selvfølgelig skulle nogle klienter hæve fra deres konto, men så kunne beløbet jo bare

overføres fra de andres. Sandsynligheden for, at klienterne ville trække pengene ud fra kontiene samtidig, var lig nul. En million kroner kunne sagtens dække det hul, han havde fået i økonomien ... og mere til. Og med den erfaring, han havde fået på aktiemarkedet, kunne han hurtigt indtjene en formue, så han kunne betale enhver sit. Ingen ville nogensinde opdage noget, når alle pengene var tilbage på klientkontiene.

En morgen sank hans humør imidlertid så mange grader, at det nåede frysepunktet. Et hastigt blik i *Dagbladet Børsen*, som han havde listet ind på kontoret fra kantinen, viste, at det var grueligt galt med den aktie, han havde investeret stort set alle pengene i. Alle havde været enige om, at der kun var en vej for den aktie, og det var op, men en ekstremt dårligt nyhed havde fået den til at falde med 50 procent. Efter at have læst en artikel fortalte hans ukuelige optimisme ham, at aktien nok skulle stige igen. Firmaets genvordigheder var kun midlertidige. Men problemet var, at han ikke havde tid til at vente. En af advokatfirmaets største klienter havde meddelt, at han ønskede at indløse sin konto. Det betød, at Vindslev måtte realisere størstedelen af tabet for at kunne overføre beløbet.

Han tog en blok frem og grifede de tørre tal ned. Efter den nødvendige transaktion ville han skylde firmaet 800.000 kroner, mens hans tilbageværende aktier kun havde en værdi af 400.000 kroner. Hvordan skulle han nogensinde kunne fremskaffe de sidste 400.000 kroner? Heldigvis havde firmaet tradition for at beholde deres medarbejdere, til de gik på pension, og da han var 40 år gammel, ville der gå 27 år, før han nåede pensionsalderen. Men ville nogen inden da kræve fuld indsigt i bevægelserne på klientkontiene?

Det var fristende at tage den sidste slurk af den whisky, Madsens søn havde foræret ham. Han havde ikke rørt den i meget lang tid, og han skulle lige til at åbne skrivebordsskuffen, da han fik øje på Sparring i døråbningen.

Sparring lignede ikke sig selv, og Vindslev havde svært ved at sætte ord på det ansigtsudtryk, chefen præsterede, men pludselig fandt han ”brødebetyngt” passende.

”Kom med mig ind på kontoret,” sagde Sparring.

Bevares, tænkte Vindslev og fulgte ham ind på det store kontor, som Sparring havde ladet udsmykke med designermøbler.

Sparring lukkede døren, gik hen til den stive kontorstol og lod sig slapt falde ned i den. Manden var snart 70 og burde for længst have sendt sig selv på pension.

Ingen sagde noget længe, kun hørtes sukkelyde fra Sparring. Vindslev var ved at blive utålmodig. Han havde trods alt andre ting at spekulere på lige nu.

”Det er slut nu,” kom det endelig fra Sparring.

”Slut?” Vindslev rettede nervøst på sit slips.

Sparring lænede sig frem og placerede albuerne på skrivebordet.

”Det, jeg nu fortæller, er fortroligt. Kun få mennesker ved det nu, men på mandag morgen vil jeg offentliggøre det i virksomheden. I dag har jeg sendt et brev til skifteretten, hvor jeg anmoder dem om at tage firmaet under konkursbehandling.”

Vindslev kunne ikke skjule sin overraskelse.

”Konkursbehandling? Jamen, hvorfor ...”

”Ja, det har jeg også spurgt mig selv om. Et advokatfirma, der begærer sig selv konkurs, er ikke normalt. Men der er ingen vej udenom. En af vores advokater – jeg vil ikke nævne navnet på nuværende tidspunkt – har overtrådt god advokatskik. Han har pådraget firmaet et stort erstatningsansvar, der langt overstiger summen på den forsikring, vi har tegnet. Modparten har desværre ikke ønsket et forlig, og hvis vi nægter at betale – hvad vi bliver nødt til, for vi har ikke pengene – vil det ende med en lang og opslidende retssag, som han med 99 procents sandsynlighed vil vinde. I stedet

for at køre firmaet langsomt i graven vil jeg billedligt talt allerede nu indrykke dødsannoncen. Det tjener ikke noget formål at trække tiden ud.”

”Hør her,” protesterede Vindslev. ”Der må da være noget at gøre.”

”Jeg forstår, De er oprørt. Men jeg forsikrer Dem: Der er ikke andre muligheder!” For at understrege budskabet formede Sparring sin højre hånd som en hammer og bankede den i bordet. Vindslev så noget falde på gulvet under skrivebordet. Det var en aflang nøgle, der var viklet ind i tape. Han prøvede at lade som ingenting og lod igen blikket hvile på Sparrings opkogte ansigt. Sparring åbnede en skrivebordsskuffe og fremdrog en kuvert, som han rakte til Vindslev. ”Jeg selv går på pension, men De har mange år foran Dem. Derfor har jeg skrevet en anbefaling til Dem. En ganske god én. De skal nok få et job, for De er en ærlig, arbejdsom sjæl, der tjener Deres arbejdsgiver loyalt.”

Vindslev tog uden et ord imod kuverten.

”For øvrigt kan De måske tjene en del penge i den kommende tid, hvis De er interesseret. Kurator vil sikkert gerne ansætte Dem i forbindelse med afviklingen af konkursboet – jeg kan anbefale ham det. De ved, hvad der foregår i firmaet og har kendskab til alle pengestrømmene. De kan sikkert få to-tre gange så meget løn i en periode, som De gør nu. Måske kan Fru Jørgensen endda blive deres assistent.”

”Hvad med de andre advokater?”

”De kan uden tvivl tage deres klienter med dem, hvis de starter op som selvstændige. Ser De, det er jo så viseligt indrettet, at det kun er vores kreditorer, der får et tab ved en konkurs. Vores klienter mister intet, de har jo ikke noget tilgodehavende hos os, så vi kan håbe at bevare vores gode forhold til dem. Og selve klientkontiene er ikke omfattet af en konkurs, så vores klienter kan få tilbagebetalt pengene uden problemer.”

Ja, men det forudsatte jo, at pengene stod på klientkontiene, tænkte Vindslev. Og lige nu manglede der 800.000 kroner. Alt ville komme for en dag. Han ville blive afsløret, og den kuvert, han lige nu holdt i hånden, kunne mageligt brændes, uden at den mistede sin værdi. Skønt han burde ryste indvendig, sad han roligt og forsøgte at fordøje informationerne. Han havde i hvert fald indtil på mandag, hvor skifteretten ville udpege en kurator, som hurtigt ville forsøge at danne sig et overblik over aktiver og passiver i boet. Klientkontiene og bedraget ville være noget af det første, der kom for dagens lys, måske allerede i den kommende uge.

Han havde hele tiden frygtet, at hans bedrag ville blive afsløret. Nu var han dog i den fordelagtige situation, at han havde i det mindste et par dage til at tage sine forholdsregler, og på en måde var det en lettelse. Inge og sønnen Jakob var i Jylland hos Inges moster, og de kom ikke tilbage før i løbet af et par uger. Han havde altså en hel weekend til at tænke situationen igennem helt alene og træffe en beslutning. Og han havde jo allerede gjort sig sine tanker. Måske var det hele ikke så negativt endda. Det var lige før, han blev opstemt af situationen.

Der var ingen grund til at tale yderligere med Sparring. Han rejste sig op og gav den gamle advokat hånden.

”Hvor er jeg dog ked af, at De skal afslutte Deres karriere på denne måde. De er fuldstændig uforsætligt havnet i denne situation, og jeg håber, De vil nyde Deres otium. Det fortjener De.”

Med de ord forsvandt Vindslev ud af kontoret. På vejen ind til sit eget kontor skævede han til Fru Jørgensen, der taktfast skrev på sin IBM-skrivemaskine. Hun havde været trofast over for ham i de sidste ti år, men han havde aldrig brudt sig om hendes uselvstændige tilgang til sine opgaver. På mandag ville hun møde op i den tro, at det blot var endnu en dag i rækken af arbejdsdage, men hun ville blive chokeret. Måske ville hun undre sig over, hvorfor han ikke var der.

Inde på sit kontoret sad han tilbagelænet, mens han tænkte. Han så på arkivskabe og skuffer. Var der noget, han burde tage hjem nu? Han fik øje på billedet på reolen på den modsatte side af skrivebordet. Det forestillede ham selv og Inge med Jakob på armen. De så meget lykkelige ud. Han besluttede sig for, at billedet måtte blive stående. I stedet rodede han skrivebordsskuffen igennem og fandt et par ting, som han ville tage med hjem.

Et par timer senere kom Sparring forbi.

”Gå nu hjem,” sagde han. ”Der er ikke mere, du kan gøre.” Vindslev nikkede venligt til ham.

”Vi ses på mandag,” lovede han.

Da Sparring var gået, gik Vindslev rundt i hele bygningen for at sikre sig, at han var alene. Der var tradition for, at alle gik tidligt om fredagen, men det skulle lige passe, at nogen sad på et kontor og morakkede. Heldigvis var der ingen.

Han gik ind på Sparrings kontor og satte sig i skrivebordsstolen. Først spejdede han rundt i lokalet, hvor han fik øje på en række genstande, der røbede, at manden havde sejlet på verdenshavene, inden han endelig havde fulgt i sin fars fodspor og taget advokathvervet op. Måske burde Sparring have sejlet videre, for han havde ikke haft den store succes som advokat. Heldigvis havde han slået sig sammen med andre mere kompetente advokater, som havde gjort deres til at skjule hans uduelighed. Og alligevel havde Sparring ikke været så dum endda. På grund af firmaets konstruktion havde han tjent på de andre advokater og kunne trække sig tilbage med en bugnende bankbog.

Vindslev følte først med hånden under skrivebordsskuffen. Da det ikke gav noget resultat, lagde han sig under skrivebordet og kiggede op. Hans mistanke var rigtig. Den aflange nøgle, han havde set tidligere på dagen, sad fastgjort med tape. Han tog den med et snuptag og var snart oppe og henne ved pengeskabet. Det var

umuligt for ham at undertrykke en latter, men hvem skulle kunne høre det?

Indholdet i pengeskabet skuffede ham. Som regnskabschef vidste han selvfølgelig, at firmaets kontanter ikke lå derinde. Men hvorfor have et pengeskab på sit kontor, hvis ikke der lå noget værdifuldt derinde? Der lå noget, kunne han konstatere. En tyk kuvert uden nogen form for påskrift. Der var et bemærkelsesværdigt særkende ved den. Den var forseglet, og det røde segl var ganske enkelt og forestillede en rund ring med et kryds i. Et øjeblik overvejede han, om der var noget andet af værdi i virksomheden, som han kunne tage med hjem i stedet, inden nedtællingen til den store afsløring begyndte på mandag.

Han rystede på hovedet og lagde kuverten fra sig på skrivebordet, inden han lukkede pengeskabet igen.

Inde på sit kontor smed han skødesløst kuverten ned i sin attachémappe. Han kastede et kort blik på den og spekulerede på, om der mon lå noget i den, der kunne blive hans redning. Det ville blive en lang weekend med omfattende overvejelser. Salget af aktierne var det springende punkt. Banken var lukket nu, så han kunne først sælge dem på mandag. Og der ville gå nogle dage, inden pengene fra salget kom ind på hans konto, så han kunne hæve dem. Men i mellemtiden kunne han tømme de øvrige klientkonti – det bedste tidspunkt ville være mandag morgen, inden Sparring nåede at aflevere konkursbegæringen. Så ville han kunne hæve 600.000 kroner måske allerede torsdag. Men det var også risikabelt at vente, for hvor meget ville blive afsløret inden da? Og hvordan skulle han få pengene udbetalt kontant? Hvis det var i ét beløb, måtte han aftale det med banken i forvejen. Og så ville en medarbejder måske ane uråd og tilkalde politiet. Han kunne også hæve beløbet i flere forskellige banker, men det ville virke mistænkeligt.

Heldigvis var der tale om ihænderaktier, så det fornuftigste var nok at beholde dem, tage dem med og sælge dem senere i al forsigtighed. Måske ville de være steget i værdi inden da. Klientkontiene måtte han skyde en hvid pind efter.

Med hovedet fuldt af tanker lukkede han attachémappen og slukkede lyset på kontoret.

Derhjemme sad han længe og stirrede på bagsiden af kuverten. Kunne han åbne den uden at bryde seglet? Udover flappen, hvor seglet var placeret, var der en samling i højre side af kuverten. Han tog forsigtigt en brevåbner, der var udformet som et miniaturessværd, og forsøgte at lirke samlingen op. Det gik hurtigt op for ham, at det var en umulig opgave, og han smed irriteret kuverten fra sig. Samtidig mærkede han en rumlende fornemmelse i maven.

Han tog kuverten og gik nedenunder i Inges arbejdsrum. Her var som altid pinligt rent og ordentligt, og han sendte hende en venlig tanke. Han ønskede, at han lige nu kunne tage sin smukke hustru i sin favn, fortælle, hvad han havde gjort, og modtage nogle forstående ord. Men han vidste udmærket godt, at hun aldrig ville kunne tilgive ham. Nej, hvad der skulle ske nu, var op til ham alene at beslutte.

Han åbnede det store mørke skab, der gik fra gulv til loft, og tog strygebræt og strygejern ud. Mens han ventede på, at strygejernet skulle blive varmt, gik han ud i køkkenet og smurte sig en rundtenom med leverpostej. Da han mærkede den behagelig følelse af sult på retræte, begyndte spekulationerne over, hvor han ville være henne om en måned fra nu af. Han ville hverken befinde sig på sin arbejdsplads eller i den store mørke villa. Forhåbentlig ville han være et sted, hvor han kunne begynde et nyt og bedre liv. Måske ved en solrig strand med en Margarita i hånden.

Forsigtigt strøg han det varme jern hen over samlingen på kuverten et par gange og forsøgte bagefter at lindre åbningen. Jo, måske

kunne det lade sig gøre. Han gav den en gang til, men så til sin irritation, at han havde branket et lille stykke af kuverten. Han udstødte en ed, og i bar befippelse fik han snittet jernet med den ene pegefinger, hvorefter han gentog sine gloser.

Miseren fik ham til at indse, at der ikke var nogen grund at være så forsigtig. Lidt efter sad han igen ovenpå og åbnede på normal vis den tykke kuvert med sin brevkniv. Han betragtede nu en stak dokumenter. Leverpostejen sad og klemte i halsen på ham, og han fik et hosteanfald. Da han var faldet til ro, forsøgte han at tænke nøgternt.

Hvor havde Sparring dokumenterne fra? Det var tydeligvis ikke Sparrings egne. Han ville ikke have været så fantasifuld at forsyne kuverten med segl. Ergo måtte det være en klient, han opbevarede dem for. Vindslev bladrede dokumenterne igennem, alt i mens hans værste anelser blev bekræftet. Han havde stukket hånden i en hvepserede. Måske var hvepsereden penge værd, men den medfølgende risiko syntes at være alt for stor. Han gik hen til hjemmebaren og skænkede sig selv et glas whisky. Mens han nedsvælgede den varmende væske, tog han en beslutning. Han måtte tilbage til kontoret igen.

Først fandt han en kuvert, der til forveksling lignede den anden, og stoppede dokumenterne ned i den. Med en skalpel skar han omhyggeligt seglet fri og fjernede omhyggeligt så mange rester som muligt fra kuverten. Så limede han seglet på den nye kuvert og pressede det godt fast.

Med stolthed betragtede han resultatet. Selvfølgelig ville hans fiksfakserier blive opdaget, men måske nu først på et langt senere tidspunkt.

På vejen til arbejdet sad han utålmodigt i sædet i sin Renault Dauphine. Hvorfor havde den gamle potte også så svært ved at accelerere?

Han skulle lige til at trille bilen ind på parkeringspladsen bag advokatfirmaet, da han opdagede, at der holdt to biler. Den ene kendte han. Det var Sparrings bedagede, røde Jaguar. Den anden var en skinnende, hvid Volvo PS1800, en sportsvogn, som han selv havde ønsket sig i flere år.

Vindslev skyndte sig at bakke bilen ud og parkere længere henne ad vejen. Forhåbentlig havde ingen opdaget ham gennem de gamle, hvidmalede vinduer.

Han gik langsomt hen mod indgangen med et lille indkøbsnet i stof i hånden, mens han spekulerede over, hvad han skulle sige, hvis han mødte nogen på kontoret. Mon ikke ”Jeg havde glemt et par småting” ville være passende?

Indgangspartiet bestod af to døre, man skulle igennem. Tidligere havde den første dør haft en stor rude, så man med lethed kunne se, hvad der var på den anden side, men efter et indbrudsforsøg var den blevet udskiftet med en massiv dør i eg. Til gengæld var den forsynet med en dørspion, men selv om han kiggede ind igennem den, og det tilsyneladende ikke så ud til, at der var nogen lige i nærheden, var han ikke helt sikker.

Han tænkte sig om et øjeblik, inden han stak nøglen i låsen og pressede dørhåndtaget ned. Allerede da han åbnede døren, stod det klart, at noget var galt. Selv om de stemmer, han nu hørte, var svage, var det tydeligt, at de tilhørte to, der var oppe at skændes. Da han åbnede den anden dør, kunne han høre, at den ene stemme var Sparrings, den anden havde han ikke hørt før. Skænderiet lød til at finde sted på Sparrings kontor. Ærgerligt. Han måtte vente, til de var gået.

På afstand kunne han se, at døren til Sparrings kontor var åbent. Sparrings sekretær havde sin arbejdsplads i et åbent område foran kontoret, og her gemte Vindslev sig bag hendes skrivebord.

”Er De klar over, hvad De har gjort? Det er det værst tænkelige, der kunne ske!” lød den fremmede stemme.

”Jeg beklager meget. Hvis jeg blot kunne ...”

”Nej tak, De tåbe. De har gjort rigeligt. Jeg bad Dem jo om at opbevare dokumenterne, fordi jeg var bange for, at jeg ikke kunne opbevare dem sikkert selv. Og nu har De forlist Dem. Jeg spørger Dem endnu en gang: Hvem har adgang til pengeskabet udover Dem selv?”

”Ingen.”

Der blev ikke sagt noget et øjeblik, og Vindslev anstrengte sig for at være klar til at lytte til den videre samtale. Men det næste, han hørte, var en guttural lyd afløst af en stakåndet vejrtrækning. Vindslev kunne ikke se, hvad der foregik, men han havde et tydeligt billede i sit hoved.

”Hvad er det dog, De gør, menneske?” lød Sparrings forskrækkede stemme. ”De kunne have kvalt mig.”

”Jeg er sikker på, at De har et bud på, hvem det kan være, hr. Sparring. Dummere er De vel heller ikke? Spyt så ud, for næste gang klemmer jeg endnu hårdere.”

”Måske ved jeg det. Det kan være, at vores regnskabschef, hr. Vindslev, har taget dokumenterne.”

Selvfølgelig. Sparring måtte være klar over, at han havde set nøglen, da han havde været inde på kontoret tidligere på dagen.

”Lad os ringe til regnskabschef Vindslev,” foreslog den fremmede mand. ”De kan fortælle ham, at der er et par vigtige ting, De ønsker at drøfte før den forestående konkurs, og at han må komme med det samme.”

Sparring kommenterede ikke forslaget, men lidt efter hørte Vindslev ham sige: ”Han tager ikke telefonen.”

”Lad den ringe.”

”Hvorfor er de dokumenter for øvrigt så vigtige?”

”Det tror jeg ikke, De har lyst til at vide, hr. Sparring. For så bliver jeg nødt til at dræbe Dem.”

”De behøver ikke fortælle mig noget. Men hvis De gør, er De klar over, at jeg har tavshedspligt.”

Ved de næste ord fik Vindslev en klump i halsen.

”Har De Vindslevs adresse?”

”Ja,” svarede Sparring. ”Jeg har en personaleliste i min skrivebordsskuffe.”

”Glimrende. Så tror jeg, vi skal udvide Deres tavshedspligt.”

”Hvad mener De?” Manden svarede ikke Sparring. ”Hør her, hvad er det, De ...”

Sparring nåede ikke at fuldføre sætningen, før der lød et voldsomt brag.

Vindslev rejste sig straks op fra sin plads bag skrivebordet og begav sig ned ad gangen, mens adrenalinen pumpede i blodet på ham. Han havde mest lyst til bare at forlade bygningen uden at tænke på, om den koldblodige morder hørte ham. Men mon ikke den fremmede ville inspicere gerningsstedet et øjeblik for at tjekke, om han havde efterladt sig nogle spor? Det ville give ham lidt tid at løbe på.

Vindslev lukkede forsigtigt døren efter sig og skyndte sig ud på gaden med indkøbsposen i hånden. Først var han gået forbi firmaets parkeringsplads, men så fik han en idé. Han mærkede efter i jakkelommen. Jo, den var god nok. Så løb han tilbage til sportsvognen. Lige siden sin barndom havde han altid haft sin spejderkniv i jakkelommen eller bukselommen. Den var ikke blevet slebet i årevis, men da han stak den i dækkene, klarede den opgaven uden problemer. Vognen sænkede sig klagende nogle centimeter. Det var med vemod, at han gav Sparrings Jaguar samme behandling. Han så op mod bagsiden af kontorbygningen igen. Det så ikke ud til, at der var nogen. Så gik han hen til sin Dauphine, som han straks kørte væk med.

20 minutter senere sad han foran sekretæren og indledte et brev til sin hustru med ordene: ”Kære Inge, hvis jeg nogensinde skulle gå bort ...”

Ordene faldt ham ikke nemme, og han gik i stå allerede ved sætning nummer to. For han vidste ærligt talt ikke, hvad han skulle gøre. Han havde hensynet til sig selv, til Inge og til den stakkels dreng, der kun lige var fyldt et år. Inge var en selvrådig kvinde, men hvordan ville hun klare sig, hvis hun blev truet af nogen, der ikke veg tilbage for mord?

Han lagde pennen fra sig og tog en whisky fra baren. Med drinken i hånden begav han sig rundt i huset, som han måske snart skulle se for sidste gang. Han havde aldrig brudt sig om det, men det var Inges barndomshjem. Hun havde arvet det fra sine forældre, der ikke havde gjort noget ved det i årevis. Han havde haft en del planer for at modernisere det dystre hus, men Inge havde ikke været overvældende positiv, så han havde måttet tage det skridt for skridt. Hun var ikke meget for at male det mørke træ, men efterhånden var hun blevet overbevist om, at der måtte ske noget.

Da han nåede ned i stueetagen, åbnede han døren til kælderen og gik ned ad den stejle trappe, mens han holdt i det vakkelvorne gelænder. Til sin store tilfredshed nåede han helt ned uden at spilde en dråbe.

Det lignede en byggeplads. Mursten og mørtel dominerede billedet i den store kælder, der blot var ét stort rum. Derfor havde han ønsket at mure et par skillevægge op for at gøre det mere brugbart. Men de planer måtte en anden videreføre eller skrinlægge.

På vejen op ad trappen gav det et sæt i ham, da dørklokken ringede. Han tabte whiskyglasset, som gik i stykker, da det ramte det hårde betongulv.

Det kunne selvfølgelig være en nabo. Men han var ikke typen, der mængede sig med sine omgivelser. Han var reserveret, og det

beskyttede ham mod velmenende og nysgerrige naboer. Forsigtigt gik han gennem entréen og videre op til første sal. Her gik han hen til vinduet og holdt øje med hoveddøren. Han kunne ikke se nogen, men da det ringede på igen, blev han klar over, at der måtte være en tålmodig sjæl under udhænget.

Det følte som en evighed, inden personen vendte sig om og gik mod havelågen. Et nobelt jakkesæt i tweed afslørede, at det var en mand, men han så først hans ansigt, da manden vendte sig om og løftede hovedet. Vindslev trak sig hurtigt tilbage, men var han blevet opdaget? Det var ikke nogen, han havde set før, og med tanke på det kølige og undersøgende blik, han nåede at observere, havde han ikke lyst til at lære ham nærmere at kende.

Vindslev ventede et halvt minut, inden han nærmede sig vinduet igen. Manden gik rundt i forhaven, denne gang med blikket vendt ligeud, og det så ud, som om han undersøgte hvert eneste vindue. Han trak sig derefter lidt tilbage og gik så hen mod hoveddøren. Vindslev hørte dørhåndtaget blive trykket ned.

Manden vendte sig igen om og gik beslutsomt mod havelågen. Vindslevs bange anelser blev bekræftet, da han lidt efter vendte tilbage med et koben i hånden.

Vindslev gik hen til sekretæren, tog dokumenterne og det brev, han var begyndt at skrive, og slukkede stearinlysene i kandelaberen. Så gik han hen til det brede, sorte skab og åbnede lågen. Han hørte lyden af splintrende træ, netop som han gik ind i skabet. Med sveden haglende ned ad panden lukkede han døren og blev straks omsluttet af et tæt mørke.

Imens var den fremmede kommet ind på den anden side af døren. Her orienterede han sig hurtigt. På vejen hen til trappen stoppede han op foran et spejl. Her rettede han det blonde hår. Der var ingen grund til at se sjusket ud. Han tog en dyb indånding i et forsøg på at kontrollere sin vrede. Hvad havde denne hr. Vindslev

gang i? Og hvorfor åbnede han ikke døren? Bilen holdt derude, og han havde set ham i vinduet på første sal. Var han klar over, hvad han havde gjort? Hvis ikke ... skulle han nok gøre ham opmærksom på det.

”Hr. Vindslev?” sagde han på vej op ad trappen. ”Jeg vil meget gerne tale med Dem.”

Mange kostbare møbler dominerede det rum, han kom ind i på første sal. Men det, hans øjne hvilede længst på, var messingkandelaberen. Vindslev måtte have været der for et øjeblik siden, og han havde haft travlt. For travlt. Et lys var stadig tændt, og det var ikke brændt længere ned end de andre. Han måtte være lige i nærheden.

”Hr. Vindslev, jeg forsikrer Dem. Jeg ønsker ikke at gøre Dem noget ondt. Det eneste, jeg ønsker af Dem, er, at De afleverer de dokumenter, som De har taget. Jeg ved, De er her, for De glemte at slukke alle stearinlys.” Nu måtte Vindslev da blive nervøs. ”Kom frem og giv mig dokumenterne. Jeg lover, at jeg ikke gør Dem noget.” Han ventede et minut og slap så grebet om kobenet, der faldt på gulvet med et brag. ”Jeg ved ikke, hvad De tror om mig, hr. Vindslev. Måske tror De, jeg er dum. Måske tror De, at De kan stoppe mig ved at punktere dækkene på min bil. Men så må jeg fortælle Dem, at De tager fejl. Og jeg skal nok få fat i de dokumenter, De har stjålet, om jeg så skal vente her hele dagen.”

Den fremmede tav et øjeblik, mens han lukkede øjnene og lyttede til alle lydene i det gamle hus. Så tog han en aflang genstand op af lommen, og kort efter lød et klik. Derefter gik han et par skridt, strakte hånden frem og åbnede en af dørene til det sorte skab.